

ORDE VAN DE LOTUS
DE LEVENSSTEEN

Colofon

ISBN: 978 90 8954 238 0

1e druk 2010

© 2010 Genie Janee

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser B.V.

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

Postbus 2532

8901 AA Leeuwarden

Telefoon: 058-2894857

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk:

Evelien Veenstra

Alle namen zijn bewust gekozen vanwege hun diepere betekenis.
Samenloop van omstandigheden in de huidige realiteit van de lezer is zonder
meer geen toeval, want toeval bestaat niet ...

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een ge-
automatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van
druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaand
schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other
means, without written permission from the author and the publisher.

ORDE VAN DE LOTUS

DE LEVENSSSTEEN

DEEL 1: DE UITEENRAFFELING

OPGETEKEND DOOR GENIE JANEE

Voor Renate

Mijn bron
Want zonder jou
Had dit verhaal
Niet bestaan

HIËRARCHIE ORDE VAN DE LOTUS:

De leden:

Si-Brandi: priester in wording = Si, meester eerste graad, toevoeging en verworven recht eigen naam te voeren of aan te passen

Si-Mare: priester in wording = Si, meester tweede graad = Mare, heeft eveneens het recht verworven om de eigen naam te voeren of aan te passen

Trimare: priester in wording, meester derde graad. Zijn officiële naam is Si-Mare. Hij heeft deze zelf aangepast in Trimare = Tri (eerste graad meester ingewijd, bekleedt ambt van derde positie) en Mare: eigen naam. Hij kiest voor Trimare ter aanduiding dat hij de derde positie bekleedt om verwarring te voorkomen en wil het ook zo houden.

Si-Had'l: derde graad meester, rang eerste graad monnik, toevoeging aan eigen naam

Derano: monnik, tweede graad, behoudt eigen naam

Ma-Nander: monnik derde graad, behoudt eigen naam

Leeftijden:

Si-Brandi en Trimare, zijn oude schoolvrienden, al vijftig jaar bij de Orde, beide zijn ongeveer 70 jaar

Si-Mare is rond de 50

Si-Had'l is 46 jaar

Derano is 42 jaar

Ma-Nander 23 jaar.

Elke positie vertegenwoordigt een principe. Elk principe is gebouwd op het vorige principe:

Si-El:	<u>hogepriester</u> , letterlijk Godszoon: dienaar van het volk, de identiteit is afgelegd. Is al in geen eeuwen meer voorgekomen, kennis om er te komen is vergeten.
Si-naam-El:	<u>priester</u> : hoogste rang na hogepriester, bijvoorbeeld Si-Brandi-El, de meest waarschijnlijke opvolger. Laatst bekende was Si-Jindre-El, overleden op 90-jarige leeftijd.
Si:	<u>meester eerste, tweede, derde</u> : samen-trekking van de titels: Sir, Sire, Sai, Sint en Saint.
Hogepriester:	de totale onthechting; de directe lijn met God, orakel, profeet.
Priester:	Leider van de priesterlijke Orde, definitieve onthechting van de wereld, in de wereld.
Eerste graad meester:	inzicht energetische verbanden, beheersing wisselwerking energieën.
Tweede graad meester:	onvoorwaardelijke liefde, lagere energieën definitief ontstegen, inzicht wereldse verbanden.
Derde graad meester:	sluiers ontsluit; inzicht wisselwerking energieën.
Eerste graad monnik:	beheersing van meditatietechnieken, zogenaamde machten ontkracht.
Tweede graad monnik:	aanschouwen en onthechten van het ego, los van, maar wel in de wereld.
Derde graad monnik:	beheersing over emoties, controle over gedachten, beoefenen van nederigheid en dienstbaarheid aan de gemeenschap.

Om een rang te stijgen onderga je een inwijding. Er is geen verplichting alle principes te doorlopen, iedereen heeft een eigen keus. Heb je eenmaal de Inwijding gedaan, ben je verbonden aan een eed. Zelfs dan kan er vrij gekozen worden welke graad behaald wordt, onafhankelijk van een positie in de groep, zoals Tri-Mare die eerste graad priester in wording gehaald heeft, maar de derde positie uit vrije keus bekleedt.

Graden kunnen gehaald worden als de persoon eraan toe is. Hoe is uiteraard voorbehouden aan de Orde.

Bij het verlaten van een ambt, hetzij door vrijwillige uittreding, hetzij door sterven of door uitzetting, kan een positie door een volgende persoon ingenomen worden.

Een kandidaat wordt gekozen op geschiktheid en eigen wil.

De noviet leert en beoefent zijn kennis tot derde graad monnik in een kloosterschool en doorloopt verschillende stadia in het onderscheiden van diverse groepen inzichten. Benoemd zijn de speciale gaven die tijdens het ambt worden ontwikkeld.

De kloosterschool is onderdeel van een groter complex waar ook andere beroepen worden getraind, met als specialisatie specifieke beheersing. Zoals bijvoorbeeld de aard van de molensteen, of de logica van het smeden.

Deze mensen behalen geen graden, zijn dan ook geen monniken, maar meester en leermeester in hun ambt.

BELANGRIJKSTE MEDESPELERS

Op verzoek van Beas worden alleen de leeftijden van de kinderen vermeld in verband met een zekere gêne van enkelen.

Personeel Voorhuis

Beas: wachter in dienst van de Orde van de Lotus
Hereal: idem
Linde: huishoudster monniken
Bender: echtgenoot van Linde, natuurwachter in dienst van de Orde van de Lotus
Marinde: elfjarige dochter van Linde en Bender

Te gast:

Velonte: arts uit naburig district, tijdelijk in gastverblijf

Boerderij:

Carmine: pachtster, van oudsher bevriend met Si-Brandi
Sianne: driejarige kleindochter van Carmine

Dorpsbewoners:

Brandeon: molenaar, pachter van de molen
Elane: echtgenote van Brandeon
Simeon: zesjarige zoon van Elane en Brandeon
Lyliane: dochter van Elane
Tronsel: smid
Leon: leerling smederij
Rombus: veldwachter

Medespelers buiten de gemeenschap:

Aranati:

Gideon: herbergier
Lo-Ella: dochter van Gideon
Marteon: zoon van Gideon
Fergeon: broer van Gideon

Francidis: edelsmid en alchemist, broer van Scratch.
Scratch: hoogste baas kamp; leider c.q. handelaar
Kordon: kampleider, regelt overige zaken
Slash: eerste man, voorman personeel kamp

Ramphas: direct onder Slash, alom gevreesd
Elesir: bevoorrechte werknemer kamp
Grodi: werknemer
Brodi: tweelingbroer van Grodi, werknemer kamp
Dormin: werknemer kamp
Lezaar: klaploper en informant kamp
Yde: neef van Beas

Xantine: zuster van Carmine, moeder van twee zonen en een dochter
Fador: overleden echtgenoot van Xantine, alleen in naam genoemd
Corone: alias Andreus, schoonzoon Xantine en oud inwoner van Yrialyn.
Harcon: premiejager uit Trinbach-con-Aille

Bergvolk:

Hendir: geitenhoeder
Kashir: zoon van Hendir
Fadaer: ouderling en woordvoerder van de raad

Chivy:

Waard herberg: geen naam van bekend
Hecter: boerenzoon, gauwdief
Ismea: neef van Hecter

Speciale medespelers:

Brachna-Nor: etherisch wezen, tijdelijke aardse vorm.
Varante: gemanifesteerd etherisch wezen

Mensen uit het verleden:

Varante: afvallige priester, zoon van Dante
Sandre: tijdgenoot en broeder van Varante
Gerand: noviet en leerling Sandre
Dante: hogepriester, vader van Varante.
Dantri: lid raad van de Orde, alleen in naam genoemd
Warne: lid raad van de Orde, alleen in naam genoemd

Elbian: overleden echtgenoot van Carmine, naam ver-
basterd uit Lylibian
Lyllianne: overleden dochter van Carmine
Rimara: voormalige echtgenote van Beas, alleen in naam
genoemd.

Medespelers Ghondra:

Terbelkin: schout
Barkin: secretaris van de schout
Verdin: boekmeester
Elem: bootsman schip
Rae: dienstster café
Aldo: stiefbroer Rae
Bernot: kroegbaas
Rico: medewerker café, uitsmijter

vriendinnen Marinde, alleen in naam genoemd

Franke: dochter van de bakker
Noria: dochter van de leerlooier
Deana: zus van Noria

VOORAFGAAND

Nadat hij de laatste woorden had herschreven en het lapje perkament had opgerold, staarde de monnik peinzend voor zich uit, totdat hij vanachter het hoge en smalle raampje werd aangeroepen: het teken waarop hij had gewacht.

'Meester,' hoorde hij, 'is het goed met u?'

Gepijnigd stond de monnik met een hand op zijn heup op.

'Ik kan staan, maar daar is het mee gezegd,' antwoordde hij krakend, waarna hij moeizaam naar het hoge getraliede gat in de muur strompelde en de perkamenten rol omhoog hield om deze tussen de twee ijzeren staven door te schuiven. De kleine beweging deed hem veel pijn, waardoor hij er maar ternauwernood bij kon komen.

Na wat gestommel en gekrabbel aan de andere zijde van de muur verscheen een bang gezicht van een jonge knaap.

'Hoe kan het dat jij bij dat hoge raam kan?' vroeg de monnik.

'Ik heb een vat hiernaartoe gerold, meester, daar sta ik op, zodat ik u nog even kan zien.' Zijn laatste woorden vielen een beetje weg, doordat de jongen verschrikt achterom keek zodra op het plein achter het raampje de trommels begonnen te roffelen.

'Het is al bijna tijd,' zei de monnik zacht. Hij bedankte de jongen inwendig dat hij een slimme oplossing had bedacht. 'Hier, pak snel aan en verstop het.'

De jongen schoof zijn arm door de tralies en nam de rol over.

'Ga naar meester Dantri in Axcaliri en zeg hem dat je van mij komt.'

'Maar meester ...'

'Mijn tijd is geweest. Gerand, je hoeft niet te zien hoe ik berecht wordt. Als hij erachter komt dat je hier bent, dan komt hij ook achter jou aan. Het is te gevaarlijk ...'

De jongen knikte.

'Maak dat je wegkomt voordat je wordt gezien. Breng deze rol voor mij naar Axcaliri en geef hem aan meester Dantri. Hij zal ervoor zorgen dat de kennis bewaard blijft. Nu ben jij de sleutel. Haast je, dralen kan je je leven kosten en wees voorzichtig.'

Het geroffel op de achtergrond zwol aan en het geluid van zware passen naderde de kleine bedompte donkere cel.

'Haast je en laat je niet zien. Ga! Nu!' spoorde de man hem aan. 'Kan ik niet proberen u eruit te krijgen?' jammerde Gerand aan de tralies rukkend. 'Er moet toch een manier zijn?'

De sleutel werd in het slot gestoken en klonk hol door.

Gerand kermde. 'Meester ...?'

'Er is geen andere manier,' fluisterde de monnik. 'Ga nu als je leven, en het mijne, je lief is.'

Eindelijk dook de jongen weg en de monnik draaide zich om. Tegelijk met het knarsen van de openzwaaiende deur hoorde hij een doffe plof op de grond achter de muur. Met zijn gegeselde rug half tegen de ruwe muur gesteund zag hij twee mannen met zwarte kappen over hun hoofd met zware passen op hem afkomen. Onverbiddelijk werden zijn handen voor zijn buik met een stevig stuk touw strak bij elkaar gebonden, waarna ze hem onder zijn armen beetgrepen en hem slepend meevoerden, de trappen op, door de poort naar buiten.

Onderweg verwondde hij zijn blote voeten aan de keien in een poging grip te krijgen op het hoge tempo van de bekapte mannen. Onder het voortdurende gejoel van de menigte hield hij zijn ogen dapper op het schavot gericht, om zowel de fysieke pijn als de emotionele te verbijten. Het was triest om zijn dorpsgenoten zo te zien. Hij vergaf ze: zij wisten niet beter en hij hield zijn lippen stijf op elkaar geklemd. Bij de verhoging werd de greep onder zijn armen verslapt zodat hij op eigen kracht eervol de treden kon beklimmen; de laatste krachtsinspanning die dit beschadigde lijf met een slepend bebloed voetspoor kon opbrengen. Zijn lot onder ogen ziend prevelde hij bij elke moeizame stap een zegen voor Gerand, opdat hij het Verbond van de Orde veilig mocht bereiken.

Boven op het schavot werd hij door de twee mannen voor de strop geleid, waarna ze aan weerszijden van de balustrade gingen staan om de reeds wachtende magistraat en de beul, eveneens met een zwarte kap op zijn hoofd, ruimte te geven.

De magistraat trad gewichtig met een opgeheven hand naar voren en het geroffel hield op. 'Gij, die zichzelf meestermonnik Sandre noemt, bekent gij schuld?' bulderde hij luid.

De monnik haalde diep adem. 'Er is geen schuld ...'

Hij sprak zacht doch helder terwijl hij rondkeek en hij zag het uitgestroomde volk verstommen om hem te kunnen volgen.

'... Niet voor mij en niet voor u allen, alleen de daad die u zelve zal moeten verantwoorden.'

Zijn ogen registreerden dat sommige mensen tot verwondering werden geroerd; zij begrepen waar hij het over had. De meesten

echter hadden een met lichte kregel getekend gezicht en iemand zei: 'Wat bedoelt die gek daarmee? Hang hem!'

Op dat moment klonk er in de verte een enorme klap. Een onpasselijke zwavelgeur, gemengd met zwarte rookwolken vulde de lucht. Zware hete brokstenen vielen rondom hem op het plein neer en het schavot begon te branden.

De monnik, al half buiten zichzelf getreden en klaar om het aardse vlak te verlaten, stond versteend toe te kijken.

Iemand begon te gillen. 'De berg. De berg is ontploft.'

De menigte begon mee te schreeuwen, probeerde ervan weg te komen. Ook de magistraat en zijn beulen vluchtten weg, Sandre volkomen vergeten achterlatend. Regens van roodgloeiende keien sloegen vonken om hem heen en veranderden het schavot in een brandende fakkel; rook en as stegen hoog op de lucht in. Binnen een mum van tijd was de chaos op het plein aan zijn zicht onttrokken; het deed hem niet meer.

Iemand siste: 'Ga mee, meester kom, u verbrandt.'

Bij het horen van die bekende stem keerde het bewustzijn van de monnik in zijn lichaam terug, hij keek verwonderd om en zag zijn jonge leerling Gerand. Een natte mantel van donkere wol werd om zijn schouders geslagen. De kou beet in zijn opengeslagen rug en hij wist weer waar hij was.

'Laat me achter. Ga naar Dantri.' Het kostte hem moeite zijn woorden te vinden en aangeslagen boog hij dichterbij. 'Ik ben niet van belang.'

'Meester, als u nu niet meegaat zult u levend verbranden,' schreeuwde Gerand, overduidelijk radeloos, om zich verstaanbaar te maken, 'ik kan u zo niet achterlaten.'

'Ga toch, dwaze jongen. Breng de rol naar Dantri.'

'Breng het hemzelf maar,' zei Gerand woedend en trok hem ruw mee, net op tijd voor de bovenste dwarsbalk donderend naar beneden stortte en een gat sloeg waar hij net gestaan had.

Zijn jonge leerling leidde hem door puin, inslagen en misselijkmakende geuren van rook, as en zwavel de trap af en trok hem mee de dichtstbijzijnde steeg in, waar hij het touw van zijn meesters polsen afsneed.

'Kom,' zei Gerand verstikt, 'voor de weg vernield is.'

Hij ondersteunde hem, tussen vele alom vluchtende mensen door, naar het reeds brandende Bidhuis waar hij zijn paard en wagen in de stallen had achtergelaten. Het bleek een gok, nu de vlammen naar de stal oversloegen en zijn enige uitweg dreigde te vernielen. Sandre, te moe om boos op zijn leerling te worden, zag nog dat

Gerand zijn vrees dapper verbeet om zijn gewonde meester op de laadbak van de wagen te helpen en terwijl hij het angstige paard aan de teugel uit de hitte dwong te gaan, sloot Sandre zijn ogen.

Eenmaal veilig, in de hoop de verzengende wraak van de berg voor te blijven, joeg Gerand het paard in een snelle draf naar het noorden, de vele mensen die een lift probeerden te krijgen negerend. De wagen raasde over de hobbelige zandwegen voort op weg naar Nas Myrli en Gerand durfde pas hoog boven op de kliffen te stoppen om zijn meester wat te laten drinken. Opgelucht zag hij dat zijn leermeester het bewustzijn niet helemaal was verloren, al vreesde hij dat al zijn moeite voor niets was geweest. De stof over de opengetrokken wonden op zijn rug kleurde veel te rood en te veel vlammen hadden zijn huid al geschroeid. Gerand wist dat dat verbleekte bij de geestelijke wonden die zijn leermeester had opgelopen. Het verraad van zijn beste vriend had het gehele monnikenbestaan op de kop gezet doordat Sandre Varante vrij spel had gegeven, door hem te onderschatten; zijn plannen om hem in te tomen hadden averechts gewerkt. In plaats van zijn beste vriend was Varante zijn aartsvijand geworden.

Gerand was er zeker van dat hij hen op de hielen zat. Hij kon er de donder op zeggen dat hij zijn gestolen bezit, de rol, terug wilde hebben. Gerand wilde er niet over nadenken wat het voor gevolg had als hij in zijn opdracht faalde. De macht van hun vijand was te groot voor zijn zestienjarige bestaan. Desalniettemin deed Gerand wat hij kon: hij had Sandre gered en zolang zijn borst bewoog putte hij hoop uit de beweging. Eenmaal in veilig gebied zou er genoeg tijd zijn om de ernst van de situatie onder ogen te zien, bedacht de jongen, en hij zette de wagen opnieuw in beweging, wetend dat het genadeloos heen en weer schokken niet bevorderlijk was voor zijn meesters welzijn.

Gerand probeerde het gekreun achterin de wagen zo goed mogelijk te negeren om niet uit de concentratie te raken en zo zijn paard onder controle te houden. Hij wilde niet dat zijn weggedrukte paniek op het dier oversloeg en zo goed en kwaad als het hem afging, probeerde hij zijn innerlijke kalmte te bewaren. Tegen het vallen van de avond begon de monnik echter zo ellendig te ijlen, dat Gerand de reis tijdelijk wel moest onderbreken, Sandre gloeide van de wondkoorts. Gerand deed zijn best om hem met zijn laatste water af te koelen, maar hij was geen heemeester. Hij was nog maar een knaap van zestien lentes jong, die ondanks wat hij had geleerd, vocht om zijn angst en pijn te beheersen. Haast

was geboden en hij moest iemand vinden die hulp kon bieden. In stil verdriet en zijn doel voor ogen houdend volgde hij verbeeten de zigzagweg langs de hoge kustlijn naar beneden in de hoop gauw de havenstad te bereiken, zonder te weten hoe groot de afstand was; hij had zijn geboortedorp nog nooit eerder verlaten. Hij dwong zichzelf er niet aan te denken en reed door tot de zon nog slechts in de weerkaatsing van het zeewater zijn licht verspreidde.

De schemer viel snel en deed de rotsen voor zijn vermoeide ogen tot zwarte vlekken vervagen. Onbekend met het gebied reed hij in het volle maanlicht stapvoets verder tot hij langs de helling vlammen zag opdoemen. Bij nader inzien waren het de vuren voor de van huiden gemaakte tenten, vreemde driehoekige lappen aan stokken in zeskantige vormen.

Gerand besloot te stoppen, Sandre kreunde niet meer en de jongen vreesde het ergste. Hij zou de stad niet meer halen, dat voelde hij.

Enkele bewoners keken hem met waakzame ogen aan. Ze waren niet bijzonder vriendelijk, toch boden ze hen, bij het zien van de zwaargewonde, zowaar een overnachting aan. Binnen de kortste keren raakte het kamp in rep en roer en werd de zorg van Gerand overgenomen. Iemand stelde voor de sjamaan erbij te halen, waarop een man uit een tent kwam. Gerand had nog nooit van een sjamaan gehoord en hij wilde graag zien wie of wat dat was. Ondanks het maanlicht was het te donker om goed te kunnen onderscheiden hoe hij eruit zag: het enige dat opviel was zijn stille uitgestoken arm, het teken, werd hem later door de hoofdmann verteld, waarop Gerand werd weggetrokken. Zodra het doordringende geneurie begon daalde er, buiten het gezang om, een diepe stilte in het kamp neer en Gerand werd door een van de mannen van de stam in een andere tent ondergebracht.

Angstig luisterde hij naar de vreemde liederen die de sjamaan de hele nacht door zong. Hij kreeg er kippenvel van en vond dat het gezang meer op het uitstoten van rauwe dierlijke klanken leek. Hij dacht dat het hem de hele nacht wakker hield, maar ergens had de slaap hem overmand.

Tegen het ochtendgloren wekte iemand hem; hij mocht even bij zijn meester naar binnen. Gerand knielde naast hem neer.

Sandre sprak hem haast onhoorbaar toe. 'Jongen, heb je de rol nog, die ik aan je gaf?'

Gerand knikte. Zo zwak als zijn stem klonk, zoveel kracht lag er in die blik waarmee de monnik hem met ogen die halfgesloten waren

door duidelijk te zware oogleden aankeek. Gerand voelde zijn liefde eruit naar hem toestromen, tot Sandre zich van hem afkeerde. Een kort moment sloot hij zijn ogen en knikte naar de sjamaan. Met een lichte buiging kwam deze naar voren en legde zijn hand op de schouder van de jongen. Sandre richtte zijn hoofd op en de sjamaan greep zijn schouder met zijn andere hand, ondertussen de jongen strak aankijkend.

Iets prikte achterin de ogen van Gerand en het werd hem zwart voor de ogen. Het volgende moment leek het voorbij te trekken en kon hij weer helder zien.

'Vervul je opdracht, er is weinig tijd over.' Sandre probeerde zich op zijn ellebogen te hijsen. 'Geef het aan Dantri en vertel hem wat er gebeurd is,' waarna de monnik met een diepe zucht weer op zijn stromatras neerzank en zijn ogen sloot.

Zijn ademhaling ging zo langzaam dat de jongen even in paniek schoot en dacht dat hij dood was. De bleekblauwe lippen, die anders altijd zo vol onder zijn haviksneus hadden gezeten lagen er in een dunne streep bij. Angstig wachtte Gerand bij zijn meester en opgelucht zag hij dat zijn lippen weer vaneen weken.

'Ga,' fluisterde hij, 'Ga.' Even later stierf de monnik echt.

Verbijsterd bleef Gerand naar het levenloze lichaam staren.

Twee handen pakten hem bij zijn schouders beet en trokken hem achteruit. 'Kom,' zei de sjamaan zacht. 'Het is voorbij.'

Hij werd onverbiddelijk de tent uitgevoerd en overhandigd aan de grote breedgeschouderde man. Het bleek de hoofdman te zijn.

Nog eenmaal achterom kijkend zag hij de sjamaan naar hem kijken, het beeld in zijn herinnering gegrift, al drong op dat moment niets tot hem door. Veel later realiseerde hij zich dat de man een met vreemde symbolen geverfd lang gewaad van herten huid aanhad en vele kettingen met kralen en klauwen in diverse lengtes om zijn hals, polsen en enkels had gedragen. Zijn korte haren waren groen geverfd en in klitten bij elkaar geplakt, die als pieken boven op zijn hoofd pronkten. Hij had nog nooit zoiets gezien en vond het achteraf maar een wat griezelige man.

'Het was nog net niet te laat,' hoorde hij hem tegen iemand zeggen.

De hoofdman pakte hem bij de hand en trok hem mee, buiten de van vrouwen gevormde cirkel, zodra de sjamaan een rauwe kreet krijste. Afstandelijk hoorde hij het kirrende gegil van de vrouwen aan die de kreet van de sjamaan overnamen. Mannen kwamen in de cirkel en droegen hout mee tot het hoog genoeg was. Het lichaam van zijn dode meester werd naar buiten gedragen en op de stapel gelegd.

Gerand wilde zich losrukken, maar de hoofdman hield hem tegen. 'Wat gaan jullie met hem doen?' schreeuwde hij.

'We laten hem hier drie dagen liggen,' legde de hoofdman rustig uit, 'tot al zijn energie naar het licht is teruggekeerd. Daarna steken we de brand erin en zullen we zijn as op een heilige plaats begraven.'

Gerand gaf zijn worsteling om los te komen op en knikte slechts. Overmand door verdriet zakte hij op zijn knieën.

'Jij zult er echter geen getuige van zijn. Sta op, broeder en boodschapper, en vervolg uw weg,' beval de hoofdman hem streng en trok hem overeind. 'Dat is de wens van uw meester.'

Met zachte hand werd hij naar zijn wagen geleid, waar een andere man van de stam zijn paard in bedwang hield.

'Bij wie kan ik zeggen dat we zijn geweest?' viel hem nog net in. 'Meester Dantri zal daarnaar vragen.'

'Bij de Tarawi, geef dat maar door, dan weet hij genoeg,' was het antwoord.

'Nog één ding,' liet de hoofdman weten, 'als je bij de havens bent, wacht een stamlid je op. Geef hem je paard en je wagen, ze hebben dan toch geen nut meer voor jou.'

Gerand vond dat hij in raadselen sprak en versuft steeg hij op de wagen. 'Hoe weet ik wie het is?'

Hij boog voorover en fluisterde: 'Hij zal mijn naam spreken. Luce Rève-Al.'

Voordat de jongen kon instemmen of zich af kon vragen hoe het mogelijk was dat zijn komst bekend was, kreeg het paard een klap op de kont en sprong vooruit. Zijn vertrek was zo plotseling dat hij moeite had zijn evenwicht te bewaren en voordat hij de hengst voldoende in bedwang had, was hij reeds een heel eind uit de buurt gereden en keek hij door een waas van tranen op de havens neer.

Het stadje in de diepte leek in tweeën gesneden, gesplitst door een brede laan die de doorgang naar de belangrijkste, door overhangende rotsen beschutte, handelsbaai vormde. Van daaruit was het slechts een kwestie van het juiste schip vinden dat ver genoeg in de buurt van Axcaliri zou aanmeren. Iets zei hem dat zijn reis al was geregeld.

Gerand bedwong bedroefd zijn tranen en zette zijn angst opzij. Gewiegd door een koele bries reed hij de rest van de dag stapvoets naar de havenstad, in een mist van hartverscheurend verdriet, in een weten dat zijn leven uit elkaar gerukt was.

